

BERTRADA

2025

Bertrada leefde op grote voet. Dat lag niet aan haar opvoeding, dat lag niet aan haar partner, dat lag niet aan de maatschappij, ze was zo geboren. En de taal zei het juist. Ze leefde niet op grote voeten, ze leefde op grote voet. Om juist te zijn: ze leefde op grote linkervoet. Bertrada was linkshandig en we mogen aannemen dat ze linksvoetig was. Linkervoet eerst.

Maar hoe groot is groot? Laat ons zeggen dat haar linkervoet altijd te groot was voor haar leeftijd en te groot bleef, zelfs op hoge leeftijd. En dat wil toch wat zeggen. Nu beginnen de meeste bejaarden in verhouding op grote voeten te leven, bij Bertrada was die verhouding zoek. Leven op een grote linkervoet levert ettelijke problemen op. Trappen zijn moeilijk, zelfs open treden. Krijg je grote voet daar maar eens tussen en er weer uit. Drukke bijeenkomsten zijn moeilijk zonder teenbeschermers zoals voorgeschreven in de bouw. Touwtje springen en zowat alle speelplaatspelletjes als kind zijn ondoenbaar. Wandelingen in het algemeen en boodschappenkarretjes eveneens.

Sta eens op de tippen van uw tenen, zei de orthopedist. Lach mij niet uit, zei Bertrada, dat kan ik niet, daarvoor is het plafond hier te laag. Afbinden kan een oplossing zijn, zei de orthopedist. Dan zul je wel niet meer kunnen lopen maar dat kan je nu eigenlijk ook amper en dan is er bij benadering toch iets aan het uitzicht gedaan. Over mijn lijk, zei Bertrada, weet je hoe pijnlijk dat is? Moet ik een van uw voeten eens afbinden misschien? Kortom de professionele relatie zat daar niet goed.

Had Bertrada een rechtervoet gehad van dezelfde grootte en had ze met beide voeten kunnen blijven drijven dan was ze beslist olympische kampioene vrije slag of een andere slag geworden. Maar dat was niet het geval. Ze bleef niet drijven en gezien de grootte van haar linkervoet bewoog deze haar lichaam in plaats van omgekeerd.

Verder leidde Bertrada een gewoon leven. Ze studeerde goed met haar hoofd, kon van thuis uit werken, trouwde met haar hoog diploma een beetje onder haar stand, maar met alle begrip. Dat laatste leg ik uit.

Bertrada leefde zuinig. Voor haar linkervoet moest ze elk jaar twee schoenen laten maken, een warme, stevige winterschoen en een luchtige, open zomerschoen. En het kende geen pas om dan niet de bijpassende schoen voor de rechtervoet te laten maken. Bertrada versleet elk jaar twee schoenen op haar linkervoet. Maatwerk. Waar bij het leer van één koe amper volstond. Dat kostte handenvol geld. Ze zette twee stappen met de rechtervoet tegen één stap met de

linkervoet. Ze had een huppelende, vrolijke rechtervoet, de rechtervoet van een jong meisje, een jong veulen. Haar linkervoet walste het asfalt plet en verdichtte aldus de bodem waarover ze ongelijkmatig stapte. Dat deed de zool geen deugd. Ze sleepte haar linkervoet tot de schoenmaker er kleine wielmpjes onder plaatste. Dat deed haar heupen boven haar twee ongelijke benen geen goed, maar zo is het altijd iets, zei Bertrada. Ze was blij dat ze weer op de openbare weg kon met haar linkervoet en gaf de schoenmaker een kus op de wang uit de grond van haar hart.

Nu wil een bewegend lichaam in beweging blijven waardoor Bertrada in toestanden als de grand écart terecht kwam. Dat gebeurde weinig stijlvol en op ongepaste momenten en op ongepaste plaatsen. De schoenmaker voorzag remmen en kreeg een kus op zijn andere wang. Het zag er naar uit dat er tussen die twee iets groeide. En dat was ook zo. Ze vulden mekaar aan als lepeltje lepeltje. Vorken liggen ook zo, geen idee waarom de taal voor het lepeltje heeft gekozen.

Bertrada koos voor Pep van schoenmakerij de Korte en het was wederzijds. Nu is het algemeen geweten dat je privé en beroep best niet mengt maar bij een ambacht is dat anders, dat heeft de mensheid in de middeleeuwen geleerd en blijkbaar genetisch opgeslagen. Bertrada van Pep van schoenmakerij de Korte kreeg drie kinderen. Met gewone voeten die door vader Pep van passende schoenen werden voorzien.

Voor Bertrada was het een gouden huwelijk met schoenen aan de inkooprij van het leer. Pep rekende zijn uren niet, Bertrada rekende haar uren evenmin.

Verder heb ik de indruk dat er over Bertrada weinig meer te vertellen valt en zal ik het er hier maar bij laten. De mensheid mag blij zijn dat Bertrada nog niet geboren was toen de lengtematen in de Angelsaksische landen werden vastgelegd.

Er is één ding, zei Bertrada, één ding, dat de mensen mij nooit gevraagd hebben in mijn lang leven. Hoe het met mijn kousen zat.